Ce este acest lucru care se numeşte dragoste?

— Dar sunt două specii diferite, spuse căpitanul Garm străpungând cu privirea creaturile care tocmai fuseseră aduse de pe planeta de dedesubt. Organele sale optice îşi ajustară focarele la maximum de claritate, bulbucându-se în exterior. Pata de culoare de deasupra lor licărea cu sclipiri iuţi.

După lunile petrecute într-o capsulă-spion încercând să înţeleagă valurile de sunete emise de indigenii planetei, Botax simţea o căldură duioasă în timp ce urmărea din nou familiarele schimbări de culoare. Comunicarea optică îl făcea să se simtă aproape ca acasă, în îndepărtata constelaţie Perseu.

— Nu sunt două specii, ci două forme ale aceleiaşi specii, spuse el.

— Prostii, sunt prea diferite. Seamănă puţin cu noi, slavă Entităţii, şi nu au o înfăţişare dezgustătoare ca multe alte forme. Silueta e rezonabilă, membrele sunt uşor de recunoscut. Dar n-au pata de culoare. Pot comunica?

— Da, căpitane Garm. Botax lăsă o pauză spectrală discret dezaprobatoare. Amănuntele există în raportul meu. Aceste creaturi articulează sunete prin intermediul gâtului şi al gurii, un fel de tuse complicată. Am învăţat şi eu să-i imit. Păru mândru de asta, apoi adăugă. Este foarte dificil.

— Mi se întoarce stomacul pe dos. Şi mai au şi nişte ochi plaţi, neextensibili. Ca să nu mai vorbim de culoarea care îi acoperă şi îi face absolut inutili. Dar cum poţi să insişti că sunt o singură specie? Cel din stânga e mai mic şi are cârcei lungi sau ce or fi fiind, şi pare proporţionat diferit. Are nişte umflături acolo unde celălalt nu are. Sunt vii?

— Da, însă în acest moment nu sunt conştienţi, căpitane. Au fost trataţi psihic contra fricii, astfel încât să poată fi studiaţi cu uşurinţă.

— Dar merită oare să fie studiaţi? Suntem rămaşi în urma graficului şi mai avem cel puţin încă cinci planete mai importante decât asta de verificat şi explorat. Menţinerea unei staze temporale e scumpă, aşa că mai bine du-i înapoi şi să plecăm.

Dar Botax dădu demne de nelinişte, vibrându-şi corpul umed fuziform. Limba tubulară îi ţâşni afară şi se arcui peste nasul turtit în timp ce ochii i se trăgeau în interior. Mâna sa palmată cu trei degete făcu un gest de negare în timp ce pronunţia îi deveni de un roşu

profund.

— Să ne apere Entitatea, căpitane, dar niciuna dintre celelalte lumi nu este mai importantă pentru noi decât aceasta. Ne îndreptăm către o criză cumplită. Aceste creaturi pot fi cele mai primejdioase forme de viaţă din galaxie, tocmai pentru că ele sunt două.

— Nu te înţeleg.

— Căpitane, misiunea mea a fost dificilă deoarece a trebuit să studiez această planetă deosebită şi unică. Atât de unică încât abia pot să înţeleg faţetele ei. De exemplu, aproape toate formele de viaţă de pe planetă sunt alcătuite din specii care au două forme. Nu există cuvinte pentru a le descrie şi nici chiar noţiuni. Eu pot vorbi despre ele numindu-le prima formă şi a doua formă. Dacă aş folosi sunetele lor, cea mică se numeşte femelă, iar cea mare mascul, ceea ce arată că însăşi creaturile sunt conştiente de diferenţă.

— Dezgustător mijloc de comunicare, licări cutremurat Garm.

— Ei bine, căpitane, pentru a naşte pui, cele două forme trebuie să coopereze.

Căpitanul, care se înclinase înainte pentru a examina mai îndeaproape specimenele cu o expresie în care interesul se amesteca cu repulsia se îndreptă imediat.

— Să coopereze? Ce prostie mai e şi asta? Nu există atribut mai fundamental al vieţii decât acela ca fiecare creatură vie să-şi nască puiul în cea mai intimă comunicare cu sine însăşi. Ce altceva dă valoare vieţii?

— Numai una dintre forme dă naştere vieţii, iar cealaltă trebuie să coopereze.

— Cum?

— Asta mi-a fost greu să stabilesc. E ceva foarte intim şi în căutările mele printre formele disponibile de literatură nu am putut găsi descrierea exactă şi explicită. Dar am reuşit să o deduc oarecum.

Garm îşi scutură capul.

— Ridicol. Înmugurirea este cea mai sacră, cea mai intimă funcţiune din lume. Pe zeci de mii de planete ea este la fel. Aşa cum spunea marele foto-bard Levuline: „În perioada înmuguririi, în perioada înmuguririi, în dulcea, minunata perioadă a înmuguririi, când…”

— Căpitane, nu ai înţeles. Această cooperare între forme aduce oarecum (deşi nu sunt chiar sigur că-i aşa) cu un amestec şi o

recombinare de gene. E o şmecherie prin care iau naştere cu fiecare generaţie noi combinaţii de caracteristici. Variaţiile sunt multiplicate, genele modificate se exprimă aproape imediat acolo unde cu sistemul obişnuit de înmugurire ar trebui să treacă mai întâi milenii pentru asta.

— Încerci să-mi spui că genele unui individ se pot combina cu cele ale altui individ? Îţi dai seama ce ridicolă e afirmaţia asta în lumina tuturor principiilor fiziologiei celulare?

— Aşa e, replică Botax nervos la holbarea şfichiuitoare a celuilalt. Însă aici evoluţia este accelerată. Această planetă e o destrăbălare de specii. Se presupune că există un milion şi un sfert de specii diferite.

— Mai repede o duzină şi un sfert. Prea accepţi total cele citite în literatura autohtonă.

— Am văzut eu însumi duzini de specii radical diferite şi asta doar pe o mică suprafaţă. Dă acestor creaturi puţin timp, căpitane, şi te previn că se vor transforma în inteligenţe suficient de puternice ca să ne ajungă din urmă şi să preia conducerea galaxiei.

— Demonstrează-mi că această cooperare de care vorbeşti există şi atunci voi examina afirmaţiile tale, cercetaşule. Dacă nu vei reuşi, voi refuza toate fanteziile tale ridicole şi vom pleca.

— Pot dovedi, licări într-un intens galben-verde Botax. Creaturile acestei lumi sunt unice şi din alt punct de vedere. Ele prevăd progresele pe care nu le-au făcut încă, probabil ca o consecinţă a încrederii lor în schimbările rapide pe care de altfel le constată. Din această cauză se complac într-un tip de literatură care se ocupă de călătorii spaţiale, deşi ei nu au făcut încă aşa ceva. Termenul pe care-l folosesc pentru o astfel de literatură este science fiction. Lecturile mele au fost aproape exclusiv compuse din SF deoarece m-am gândit că în visurile şi fanteziile lor vor arăta ei înşişi pericolul pe care-l reprezintă pentru noi. Şi tocmai din SF am dedus metoda lor de cooperare între forme.

— Cum ai reuşit asta?

— Există acolo un periodic care câteodată publică SF, deşi e dedicat aproape în întregime variatelor aspecte ale cooperării. Nu se exprimă complet liber, ceea ce e supărător, ci stăruie numai în aluzii. Numele lui aşa cum pot eu să-l traduc în sclipiri e, aproximativ, „Recreationlad” („distracţie de tânăr fluşturatic”). Creatura care îl

scoate, după cum deduc eu, este interesată numai de cooperarea între forme şi pentru asta caută pretutindeni, cu o intensitate sistematică şi ştiinţifică care mi-a trezit respectul. Ea a găsit exemple de cooperare descrise în SF şi eu m-am ghidat după materialul din acest periodic. Am învăţat cum se face din povestirile date ca exemplu. Aşa încât, căpitane, când cooperarea se va sfârşi, iar puii se vor naşte în faţa ochilor tăi, dă ordin să nu fie cruţat niciun atom al acestei lumi.

— Bine, spuse căpitanul Garm istovit, trezeşte-i şi fă repede ce ai de făcut.

…Marge, Skidmore a devenit brusc complet conştientă de ceea ce o înconjura. Şi-a amintit foarte clar staţia în care se găsea la începutul înserării. Era aproape pustie, un bărbat stătea lângă ea, altul la celălalt capăt al platformei. Tocmai se făcea simţit, printr-un slab uruit îndepărtat, trenul care se apropia.

Apoi a fost ceva ca o fulgerare, o întoarcere pe dos, imaginea mai mult ghicită a unei creaturi fuziforme, strălucind mucilaginoasă, o deplasare în sus şi acum…

— O, Doamne, spuse ea, înfiorându-se. E încă aici. Şi mai e unul. Îi era scârbă, dar nu frică. Era chiar mândră că nu îi e frică. Omul de alături care stătea la fel de liniştit ca şi ea, încă purtând o pălărie de pâslă, turtită, era cel care fusese lângă ea pe platformă.

— Te-au luat şi pe tine? l-a întrebat. Mai e şi altcineva?

Charlie Grimwold îşi simţea picioarele moi şi stomacul la gură. Încercând să-şi ridice mâna pentru a-şi scoate pălăria şi a-şi netezi părul rar care se revărsa fără a-i acoperi în întregime craniul, a constatat că se poate mişca doar cu mare greutate, învingând parcă o rezistenţă elastică, dar fermă. Şi-a lăsat mâna să-i atârne şi a privit cu un aer ursuz chipul prelung al femeii din faţa sa. Avea cam 35 de ani, părul era frumos şi hainele-i veneau bine, a decis el, dar îndată şi-a dorit să fie oriunde altundeva şi să nu aibă pe nimeni lângă el, nici chiar o femeie.

— Nu ştiu, doamnă. Eu tocmai stăteam pe platforma staţiei, a spus el.

— Şi eu la fel.

— Apoi am văzut un fulger. Nu s-a auzit nimic. Acum sunt aici. Ăştia or fi omuleţii de pe Marte sau Venus sau din alt loc asemănător.

— Aşa cred şi eu, aprobă cu hotărâre Marge. Poate dintr-o farfurie zburătoare. Ţi-e frică?

— Nu. Şi asta e ciudat. Cred că m-am ţicnit de nu mi-e frică.

— Ciudată chestie. Nu mi-e frică deloc. Dumnezeule, uite că vine încoa. Dacă mă atinge, ţip. Uite ce mâini strâmbe are. Şi o piele murdară, zbârcită, de mi se face greaţă.

Botax s-a apropiat prudent şi a spus cu o voce dintr-odată aspră şi ţipătoare, aceasta fiind cea mai apropiată imitaţie a timbrului indigenilor pe care reuşise s-o obţină.

— Creaturilor! Nu vă facem niciun rău. Am vrea să ştim însă dacă puteţi să ne faceţi favoarea să cooperaţi.

— I-auzi, ăsta vorbeşte, spuse Charlie. Cum adică să cooperăm?

— Amândoi. Unul cu celălalt, spuse Botax.

— Ce? Charlie privi la Marge. Doamnă, înţelegeţi ce vrea să spună?

— Habar n-am, răspunse ea cu trufie.

Botax interveni:

— Vreau să spun să… Şi el folosi termenul scurt pe care-l auzise întrebuinţat odată ca sinonim pentru procesul respectiv.

Marge se făcu stacojie şi scoase cel mai răsunător ţipăt pe care-l putu scoate.

— Cum?!

Atât Botax cât şi căpitanul Garm îşi acoperiră cu mâinile regiunea de mijloc pentru a-şi feri organele auditive care tremurau îndurerate sub şocul decibelilor.

Marge a continuat rapid şi aproape incoerent:

— La dracu'! Sunt femeie măritată! Dacă Ed era aici, ai fi auzit-o de la el. Iar tu, deşteptule, s-a întors ea către Charlie, luptându-se cu rezistenţa invizibilă, oricine ar fi, dacă tu crezi…

— Doamnă, doamnă, a spus Charlie cu disperare şi jenă. Eu n-am spus nimic. Nici măcar nu mă gândesc. Vreau să zic, departe de mine ideea, ştiţi, să agăţ vreo doamnă, ştiţi, doar şi eu sunt căsătorit. Am trei copii. Ascultaţi-mă…

— Ce s-a întâmplat, cercetaşule Botax? întrebă căpitanul Garm. Aceste sunete cacofonice sunt îngrozitoare.

— Ei bine, a licărit purpuriu Botax pus în încurcătură. Treaba se face cu un ritual complicat. La început ei se opun. Asta dă mai multă greutate la ceea ce urmează. După această scenă iniţială trebuie să-şi scoată pieile.

— Trebuie să fie jupuiţi?

— Nu chiar jupuiţi. Acestea sunt piei artificiale care se scot fără să-i doară. Ele trebuie scoase. În special de pe forma cea mică…

— Foarte bine atunci. Spune-le să-şi scoată pieile. Să ştii că eu, Botax, nu găsesc nimic plăcut în asta.

— Nu cred că ar fi cel mai nimerit să-i spun formei mici să-şi scoată pieile. Cred că ar fi mai bine să urmăm strâns ritualul. Am aici fragmente din acele povestiri cu călătorii spaţiale în care omul de la „Recreationlad" vorbeşte despre asta pe larg. În aceste povestiri pieile sunt scoase cu forţa. Iată de exemplu descrierea unui accident „care a făcut un dezastru din hainele fetei, aproape sfâşiindu-le de pe corpul zvelt. Pentru o clipă el a simţit apăsarea fierbinte a sânului ei pe jumătate dezgolit contra obrazului său…". Aşa trebuie făcut. Vezi, sfâşiatul, scoaterea forţată acţionează ca un stimulent.

— Sin? spuse căpitanul. Nu cunosc această licărire.

— Am inventat-o ca să redau înţelesul. Se referă la umflăturile de pe regiunea dorsală superioară a formei mai mici.

— Aha. Ei bine, spune-i celui mai mare să sfâşie pielea de pe cel mai mic. Ce lucru sinistru…

Botax s-a întors spre Charlie.

— Domnule, a spus el, vrei să sfâşii hainele fetei de pe corpul ei zvelt? Am să-ţi creez libertatea de mişcare pentru acest scop.

Ochii lui Marge s-au holbat şi ea s-a întors către Charlie într-o izbucnire imediată.

— Să nu îndrăzneşti să faci asta. Să nu mă atingi, mişelule, maniac sexual…

— Eu? a spus plângăreţ Charlie. Nici nu mă gândesc. Crezi că sunt genul care sfâşie haine? Ascultă, s-a întors el spre Botax, am o nevastă şi trei copii. Dacă află nevastă-mea că eu pe unde merg sfâşii haine, îmi dă în cap. Ştii ce-mi face ea doar dacă mă uit la vreo tipă? Ascultă…

— Şovăie încă? a întrebat impacientat căpitanul.

— Aparent, a spus Botax. Ştiţi, împrejurările stranii pot amâna această scenă a cooperării. Întrucât înţeleg că amânarea te supără, voi executa această parte a ritualului eu însumi. În povestirile cu călătorii spaţiale se întâlnesc frecvent cazuri în care specii din alte lumi îndeplinesc această sarcină. De exemplu aici, a răsfoit el prin notiţele sale găsind-o pe cea pe care o căuta, ei descriu o astfel de înspăimântătoare specie. Creaturile de pe această planetă au noţiuni

caraghioase, înţelegi? Lor nu li s-a întâmplat niciodată să-şi imagineze indivizi chipeşi ca noi acoperiţi cu un minunat mucus.

— Continuă! Continuă! Nu-mi răpi toată ziua, spuse căpitanul.

— Bine, căpitane. Aici spune că extraterestrul „înainta spre locul unde şedea fata. Ţipând isteric, ea se zbătea în îmbrăţişarea monstrului. Ghearele se agitau orbeşte după corpul ei, făcându-i fusta zdrenţe". Vezi, creatura indigenă ţipă cu excitare, în timp ce pieile îi sunt scoase.

— Atunci, dă-i drumul, Botax, scoate-i-le. Dar, te rog, fără ţipete. Undele sonore mă fac să tremur.

— Dacă nu vă deranjează… i-a spus Botax lui Marge întinzând un deget ca o lopăţică spre gulerul rochiei.

Marge s-a zbătut cu disperare.

— Nu mă atinge. Nu mă atinge. Ai să mă murdăreşti. Rochia asta costă 24, 95 dolari la magazinul lui Orbach. Nu te apropia, monstrule. Uite ce ochi are. Ea gâfâia făcând eforturi disperate să evite mâna extraterestră care bâjbâia. Un monstru vâscos şi cu ochii holbaţi, asta eşti! Lasă-mă, am să mă dezbrac singură. Numai să nu mă atingi cu murdăria aia, pentru Dumnezeu!

A bâjbâit la fermoar şi a spus iute spre Charlie:

— Nu te uita, nemernicule!

Charlie a închis ochii şi a ridicat din umeri cu resemnare. Ea şi-a scos rochia.

— Aşa e bine? Eşti satisfăcut?

Degetele căpitanului Garm s-au contractat de nefericire.

— Acela este sânul? De ce-şi ţine cealaltă creatură capul întors într-o parte?

— Şovăie. Şovăie, a spus Botax. De altfel, sânul e încă acoperit. Mai trebuie scoase şi alte piei. Dezgoliţi, sânii sunt un foarte puternic stimulent. Ei sunt descrişi mereu ca nişte globuri de fildeş sau sfere albe sau ceva în genul ăsta. Am aici desene, reprezentări vizuale puse pe coperta exterioară a revistelor de călătorii spaţiale. Dacă vrei să le priveşti, vei vedea că pe fiecare din ele e prezentă o creatură cu un sân mai mult sau mai puţin dezgolit.

Căpitanul a privit gânditor la Marge, la ilustraţii şi apoi:

— Ce e fildeşul?

— Asta e altă licărire inventată de mine. Înseamnă materialul din care sunt făcuţi colţii unuia din cele mai mari creaturi

subinteligente de pe planetă.

— Aha, şi căpitanul Garm a izbucnit într-un verde pastel de satisfacţie. Aşa se explică. Această creatură mică e membra unui trib războinic şi aceia sunt colţii cu care distruge duşmanii.

— Nu, nu. Ăştia sunt foarte moi, din câte înţeleg. Mâna mică şi cafenie a lui Botax a ţâşnit afară în direcţia obiectului în discuţie. Marge a ţipat şi s-a tras înapoi.

— Atunci ce alt scop au ei?

— Cred, a spus Botax după o ezitare considerabilă, că servesc la hrana puiului.

— Puiul îi mănâncă? a întrebat căpitanul tot mai vizibil enervat.

— Nu chiar. Obiectele produc un fluid pe care puiul îl consumă.

— Consumă un fluid dintr-un corp viu? lech-h-h! Căpitanul şi-a acoperit capul cu toate cele trei braţe şi asta duse la ţâşnirea braţului supranumerar central afară din teacă atât de rapid încât aproape îl răsturnă pe Botax.

— Monstru cu trei braţe, vâscos şi cu ochii holbaţi, a spus Marge.

— Da, a spus Charlie.

— Ia priveşte-l. Dar nu te uita încoace!

— Nici nu încerc să mă uit, doamnă.

Botax s-a apropiat iar.

— Doamnă, vreţi să scoateţi şi restul?

Marge s-a tras înapoi cât a putut, cu toată rezistenţa câmpului de forţă.

— Niciodată!

— Le voi scoate eu, dacă doriţi.

— Nu mă atinge! Pentru Dumnezeu, nu mă atinge. Uită-te la el ce vâscos e, îl vezi? Bine, bine, mi le scot. A bombănit gâfâind şi a privit cu înverşunare în direcţia lui Charlie.

— Nu s-a întâmplat nimic, a spus căpitanul cu adâncă insatisfacţie, se pare că acesta e un specimen imperfect.

Botax a simţit reproşul la adresa eficienţei sale.

— Eu am adus două specimene perfecte. Ce e greşit la această creatură?

— Pieptul nu constă din globuri sau sfere. Eu ştiu ce sunt globurile sau sferele şi aşa arătau şi în imaginile pe care mi le-ai dat. Acolo sunt globuri mari. La creatura asta nu se văd decât nişte obiecte

mici care atârnă, dintr-un ţesut uscat. Şi mai sunt şi decolorate într-o oarecare măsură.

— Prostii, spuse Botax. Trebuie să te gândeşti şi la variaţia naturală. Am să întreb chiar creatura.

S-a întors spre Marge.

— Madam, pieptul dumneavoastră este imperfect?

Ochii Margei s-au deschis larg şi câteva clipe ea a încercat inutil să spună ceva, nereuşind decât să răsufle gâfâit.

— Asta-i bună! a izbucnit în final. Poate că nu-s Gina Lolobrigida sau Anita Ekberg, dar sunt destul de bine. Ah, băiete, dacă era aici Ed! S-a întors spre Charlie. Ascultă, tu, spune-i acestei chestii vâscoase şi cu ochi holbaţi de aici că nu e nimic în neregulă cu dezvoltarea mea.

— Doamnă, a spus cu blândeţe Charlie. Eu nici nu mă uit, vă amintiţi?

— Ce să zic, nu te uiţi. Te-ai chiorât destul, aşa că poţi să-ţi deschizi ochii ăia prăpădiţi şi să te ridici în apărarea unei doamne, dacă mai ai ceva de gentleman în tine, ceea ce mă îndoiesc!

— Bine, a spus Charlie privind pieziş la Marge care a profitat de prilej ca să inspire adânc şi să-şi tragă umerii înapoi, nu-mi place să fiu amestecat în astfel de chestii delicate, dar sunteţi foarte bine, aşa cred.

— Crezi? Eşti orb sau ce Dumnezeu? Am concurat pentru Miss Brooklyn, dacă vrei să ştii, şi am căzut din pricina taliei, nu pentru…

— Foarte bine, foarte bine, a spus Charlie. Sunt minunaţi. Cinstit. El a aprobat cu vigoare înspre Botax. Sunt în regulă. Nu sunt un expert, înţelegi, dar, după mine, sunt în regulă.

Marge s-a relaxat.

Botax s-a simţit uşurat. S-a întors spre Garm.

— Forma cea mare şi-a exprimat interesul, căpitane. Stimulul lucrează. Urmează pasul final.

— Şi care e acesta?

— Nu există licărire pentru el, căpitane. În esenţă, constă în plasarea aparatului pentru vorbit şi mâncat al unuia peste aparatul echivalent al celuilalt. Am şi inventat o licărire ca să-ţi pot explica procesul, i se spune sărut.

— Iar mă apucă greaţa, a gemut căpitanul.

— Este punctul culminant. În toate povestirile, după ce pieile sunt scoase cu forţa, ei se cuprind unul pe altul cu ramurile şi izbucnesc nebuneşte în sărutări înflăcărate, pentru a traduce cât mai

fidel fraza cea mai frecvent folosită. Iată un exemplu, doar unul, luat la întâmplare: „el ţinea fata şi gura sa avidă îi sorbea buzele".

— Poate că una dintre creaturi o devorează pe cealaltă, spuse căpitanul.

— Niciodată, se impacientă Botax. E vorba doar de sărutări înflăcărate.

— Cum adică, înflăcărate? Are loc o combustie?

— Nu în înţelesul propriu. Îmi imaginez că e un mod de a exprima faptul că temperatura creşte. Ridicarea temperaturii este necesară, presupun, la producerea cu succes a puilor. Acum că forma mai mare e complet stimulată, trebuie doar să-şi pună gura pe gura celeilalte, ca să facă pui. Puii nu pot fi produşi fără acest pas. Este cooperarea de care am vorbit…

— Asta-i tot? Atunci să se… Mâinile căpitanului au mimat împreunarea, dar el n-a suportat să-şi exprime gândul sub formă de licăriri.

— Asta-i tot, a spus Botax. În niciuna dintre povestiri, nici chiar în „Recreationlad", nu am găsit descrierea unei alte activităţi fizice în legătură cu naşterea puilor. Uneori după sărut ei scriu un rând de simboluri ca nişte stele mici, dar presupun că asta înseamnă pur şi simplu sărutări în plus; un sărut de fiecare stea, când ei vor să facă mai mulţi pui.

— Numai unul, te rog, chiar acum.

— Desigur, căpitane.

Botax a spus cu solemnitate:

— Domnule, vrei să o săruţi pe doamna?

— Nu mă pot mişca, a spus Charlie.

— Te voi elibera, desigur.

— S-ar putea ca doamnei să nu-i placă.

Marge s-a încruntat.

— Poţi să pariezi pe ghetele tale murdare că nu-mi place. Stai unde eşti.

— Nici mie nu-mi place, doamnă, dar ce-mi fac ei dacă nu mă supun? Eu n-aş vrea să-i enervez. Am putea doar să mimăm un pupic.

Ea a ezitat văzând justeţea avertismentului.

— Bine. Dar fără exagerări. Eu nu obişnuiesc să pic jos în faţa fiecărui Tom, Nick sau Harry.

— Ştiu, doamnă. Nu am încotro. Trebuie să fiţi de acord cu asta.

Marge a bombănit supărată:

— Adevăraţi monştri vâscoşi. Probabil se cred un fel de zei sau aşa ceva, care ordonă oamenilor din jur. Nişte zei mucoşi, asta sunt! Charlie s-a apropiat de ea.

— Dacă este în regulă, doamnă, atunci… El a făcut o mişcare vagă ca şi cum şi-ar scoate pălăria. Apoi şi-a pus cu stângăcie mâinile pe umerii ei goi şi s-a aplecat încurcat şi prudent.

Capul Margei s-a înţepenit încât pe gât i-au apărut riduri. Buzele li s-au întâlnit. Căpitanul Garm a licărit iritat:

— Nu simt nicio ridicare a temperaturii. Lujerul pentru detectarea căldurii se extinse la maximum în vârful capului şi îi rămase acolo tremurând.

— Nici eu, a spus Botax încurcat, dar am făcut exact ce spuneau povestirile cu călătorii spaţiale. Cred că ramurile lor ar trebui să fie mai extinse. Aha, aşa. Vezi? Lucrează.

Aproape inconştient Charlie şi-a lăsat braţul să-i alunece în jurul torsului gol al lui Marge.

Pentru o clipă Marge a părut a i se abandona, apoi însă s-a zbătut contra câmpului de forţă care o imobilizase.

— Dă-mi drumul. Cuvintele ei erau înăbuşite de apăsarea buzelor lui Charlie. Îl muşcă brusc şi acesta a sărit înapoi cu un strigăt sălbatic, ţinându-şi buza de jos şi apoi privindu-şi degetele să vadă dacă nu i-a dat sângele.

— Ce v-a venit, doamnă? a întrebat el plângăreţ.

— Am fost de acord doar cu un pupic şi nimic mai mult. Ce începuseşi tu să faci aicea? Te crezi vreun playboy, sau ceva de felul ăsta? Unde mă aflu? Între un playboy şi nişte zei mucoşi?

Căpitanul Garm a licărit rapid, alternând albastrul cu galbenul:

— S-a terminat? Cât trebuie să mai aşteptăm?

— Cred că s-au sărutat o dată. În tot universul când trebuie să înmugureşti, înmugureşti şi gata. Fără să aştepţi.

— Zău? Când mă gândesc la obiceiurile urâte pe care mi le-ai descris, îmi vine să cred că n-am să mai înmuguresc niciodată. Hai să terminăm.

— Doar o clipă, căpitane.

Dar clipele treceau şi licăririle căpitanului s-au transformat într-un oranj clocit, pe când ale lui Botax s-au şters aproape cu totul.

În cele din urmă Botax a întrebat şovăind:

— Scuzaţi-mă, madam, dar când veţi înmuguri?

— Când voi ce?

— Când veţi avea pui?

— Eu am un copil.

— Vreau să spun când veţi face pui acum?

— Acum? Nu se poate. Nu sunt încă pregătită pentru un alt copil.

— Ce? Ce? Ce spune ea? întrebă căpitanul.

— Se pare că pentru moment nu intenţionează să aibă pui, spuse Botax.

Pata de culoare a căpitanului a izbucnit strălucitor.

— Ştii ce cred eu, cercetaşule? Cred că tu ai o minte bolnavă şi pervertită. Nimic nu li se întâmplă acestor creaturi. Nu există între ele cooperare şi nici puii nu se nasc. Eu cred că sunt două specii diferite şi că tu îţi baţi joc de mine.

— Dar, căpitane Garm…

— Niciun căpitan, sunt sătul. M-ai tulburat, mi-ai întors pe dos stomacul, m-ai îngreţoşat, m-ai dezgustat până în adâncul sentimentului de înmugurire şi mi-ai risipit timpul. Ai urmărit doar să faci senzaţie şi să obţii glorie personală, şi voi avea eu grija de chestia asta. Acum îndepărtează aceste creaturi. Înapoiază-i pieile celei mici şi pune-le pe amândouă înapoi de unde le-ai luat. Probabil am să-ţi reţin din salariu costul menţinerii stazei temporale.

— Dar, căpitane…

— Înapoi, îţi spun! Pune-i înapoi, în acelaşi loc şi în aceeaşi secundă a timpului. Vreau ca planeta asta să rămână neatinsă şi voi veghea să nu o atingă nimeni. Îi mai aruncă o privire furioasă lui Botax. O specie, două forme, sâni, sărutări, cooperare, ptiu! Eşti un zevzec, cercetaşule, un tâmpit, şi nimic mai mult decât atât, o creatură perversă şi bolnavă!

Nu mai avea cine-i răspunde. Botax, cu ramurile tremurânde, plecase să ducă înapoi creaturile.

Stăteau acolo, în staţie, privind în jur buimăciţi. Apusul se lăsa încet şi tocmai se făcea simţit printr-un slab uruit îndepărtat trenul care se apropia.

— Domnule, s-a întâmplat, într-adevăr? a spus Marge ezitând.

— Aşa îmi amintesc, a spus Charlie.

— Nu trebuie să spunem nimănui, zise Marge.

— Sigur că nu. Ar crede că am înnebunit, înţelegi la ce mă refer, nu?

— Îhî, a spus ea îndepărtându-se.

Charlie adăugă:

— Ascultaţi! Iertaţi-mă că v-am supărat. N-a fost vina mea.

— E în ordine. Ştiu. Ochii Margei fixau platforma de lemn de sub picioare. Zgomotul trenului creştea.

— Doamnă, eu cred că nu sunteţi deloc urâtă. De fapt, arătaţi foarte bine, dar eram prea jenat ca să spun asta.

— E în regulă, a zâmbit ea brusc.

— Nu aţi vrea cumva să luăm o cafea ca să vă liniştiţi? Soţia mea nu mă aşteaptă aşa devreme.

— Da? De acord. Ed e plecat din oraş până luni, aşa că acasă e pustiu. Băieţaşul meu e dus la maică-mea, a explicat ea.

— Atunci să mergem. Mai ales că am fost oarecum prezentaţi.

— Aşa s-ar zice, râse ea.

Trenul se oprise, dar ei s-au întors şi au coborât scările înguste spre stradă. De fapt au luat câteva cocktailuri şi apoi, cum Charlie, nu putea să o lase să meargă spre casă singură prin întuneric, a condus-o până la uşă, iar Marge s-a simţit obligată să-l invite înăuntru, doar pentru câteva minute, natural, ce vă mai trece prin minte?

Între timp, în navă, zdrobitul Botax făcea un efort final să-şi pledeze cauza. Pe când Garm pregătea nava pentru plecare, Botax a reglat în grabă ecranul videolocator pentru o ultimă imagine a specimenelor sale. I-a prins în imagine pe Charlie şi Marge aflaţi în apartamentul acesteia. Cârcelul i s-a ridicat şi el a început să licărească într-un strălucitor curcubeu de culori:

— Căpitane Garm! Căpitane Garm! Priveşte ce fac ei acum!

Dar în aceeaşi clipă nava a ieşit din staza temporală.